De soldaat zijn leven is ook vergaan.
De herinnering aan hem blijft bestaan.
Hij rust nu onder ons vaderland.
Samen vochten ze hand in hand.

Australische zonen

Op jonge leeftijd vertrokken drie broers naar het front.
Ze kwamen van Australische geboortegrond.
Ze gingen mijlenver van huis naar een voor hen avontuur.
Niet wetende dat ze gingen naar kanonnenvuur.

Ze waren boerenzonen die niks van oorlog afwisten.
Laat staan van het leven en hoe men het hunne zou verkwisten.
Op het schip van Melbourne naar het oude continent.
Kwam het besef: we zijn geen jongens meer, want we zijn nu elk een grote vent!

Aangekomen in de Westhoek zagen ze dood en verderf.
Zo ver van het ouderlijke erf.
In de eerste dagen daar waren ze nog wat veilig.
Voor hen was de liefde voor hun vaderland heilig.

Ze werden ingezet in de hel van Passchendaele
Wisten de waarheid niet verteld in de krantenverhalen.
Toen ze over de top gingen, wisten ze niet of ze het zouden overleven.
In de loopgraaf was het een gans ander leven.

De jongste zei: “Vaarwel broers!” en ging over met geweer en bajonet.
Zijn broers waren bang en de officier zag het.
Deze blies zeer hard op zijn fluit.
Bedoelende: “Jullie moeten hier uit!”

Allemaal gingen ze dood tegemoet.
Ze gaven de officier nog een laatste groet.
Hun lichamen rusten onder de Vlaamse gronden,
Hun zielen naar de hemel verzonden.

Thuis kreeg hun moeder het droevige nieuws verworven,
Mevrouw, uw zonen zijn de heldendood gestorven.
Ze komen tot onze grote spijt niet meer naar huis,
Ze zijn nu bij hun makkers in Flanders Fields thuis.